

Hardlopen

In 1976 werd ik leraar aan de HTS in Eindhoven en in dat najaar begon ik met hardlopen, een rondje in wijk Prinsejagt 's morgens om 7 uur. Een jaar later ontmoette ik adjunct-directeur Leo Koerts van het NatLab en die raadde me aan om weer op het Lab te solliciteren. Ik kwam op gesprek bij directeur Kees Teer. Die zei dat hij nog steeds vond dat iedereen moest doorstromen, en ik dus ook, maar hij kon geen analoge elektronici meer krijgen. Dus ik kon terugkomen. Ik zou geen groepsleider meer kunnen worden en ik mocht uit drie banen kiezen. Zo kwam ik in de groep Magnetic Bubble Devices van Erik Druyvesteyn. Met enkele van de groepsleden had ik al samengewerkt bij het onderzoek naar dunne-film recording koppen. Ze hadden een profiel opgesteld voor de nieuwe medewerker waarin stond "een electronicus zoals Karel Kuijk". Viel ik daar mooi in mijn eigen profiel!

Erik Druyvesteyn was de initiatiefnemer van het hardlopen op het Lab. Op maandag, woensdag en vrijdag ging hij tussen de middag met een stel anderen uit WA hardlopen in de bossen van Waalre. Ik deed meteen mee. Erik gaf de route aan, hij liep voorop en de rest volgde, meestal over gebaande maar ook ongebaande paadjes. De tijd dat het lopen kostte haalden we 's avonds in of we begonnen 's morgens eerder.

Voor het hardlopen kleedden we ons om in de boerderij op het Natlab terrein, de kleedkamer van de Sportclub van het Lab. We moesten buiten het Lab naar de boerderij fietsen, die achter een hoog afgesloten hek stond. De sleutel van het hek moest gehaald worden bij de portier. Soms werd dat vergeten en moest er iemand terug om alsnog de sleutel te halen. Maar soms was de sleutel er helemaal niet en klommen we over het hek. In de boerderij waren lange zinken bakken waarin we ons primitief wasten met koud water. Je kon net je voeten een voor een in de bak zetten om ze af te spoelen.

Het hardlopen werd niet toegejuicht door de directie, maar omdat we allemaal probeerden de verloren tijd netjes in te halen, werd het oogluikend toegestaan. De hardlopers bleken echter degenen te zijn die bijna nooit verzuimden omdat ze eigenlijk nooit ziek waren. Na jaren van hardlopen veranderde de directie van mening en maandag, woensdag en vrijdag werden de officiële hardlooptijden

Na een tijdje ontstonden er een aantal routes. De kortste route was naar het Gat van Waalre, ongeveer 4,5 km. Degenen die dat meestal liepen werden de "Gatlopers" genoemd. Maar we gingen ook langere afstanden lopen, zoals de "Aannemer" van 6,7 km, en de 'Lange Bosklopper" van 15 km. De aannemer woonde op de Dirck van Hornelaan en de route liep over zijn terrein langs zijn huis naar de laan toe.

In de boerderij hingen drie blaadjes aan de muur. Op de eerste stond de "Rode Cirkel" over de kenmerken van een tekenbeet waar je de ziekte TBE van kon krijgen. Op de tweede stonden strekoefeningen voor de benen. De derde was een plattegrond van de omgeving en daar stonden de diverse hardlooproutes op getekend.

De Eindhovense trimloop startte elk jaar bij de boerderij en liep ook over het pad van de aannemer. Na een paar jaar had de aannemer er schoon genoeg van. Op de dag van de

trimloop sloot hij het pad af en moest de organisatie op het laatste moment een alternatief voor het pad zoeken.

Henk Bosklopper zat in onze Bubblegroep. Hij was een heel rustige electronicus en zei nooit erg veel. Maar als we gingen hardlopen en wij met de tong op de schoenen liepen en geen woord konden uitbrengen, dartelde hij om ons heen als een jonge hond en had het hoogste woord. Een uitzonderlijk hardlooptalent en, net als de rest van de familie Bosklopper, een bridgetalent. Feye Meijer, adjunct-directeur, was ook een uitstekende hardloper, en liep graag met Henk Bosklopper de "Lange Bosklopper". Dat waren de mannen die bij de Coopertest, 12 minuten hardlopen, meer dan 3500 meter haalden. Mijn maximum was ooit één keer 2840 meter en dat vond ik al geweldig. Martin Schuurmans was ook een geweldenaar in hardlopen en kwam af en toe in de boerderij voor een rondje.

Er waren veel alternatieve routes mogelijk. Als we in de boerderij niet terecht konden, vertrokken we rechtstreeks van het NatLab terrein. In de zomer liepen we vaak langs de Dommel richting Veldhoven en dan langs de snelweg terug. Mijn hardloopmaatje was Jan Damen. We liepen ongeveer even hard en zaten in dezelfde groep, dus zochten we elkaar op om samen te gaan lopen. We hadden het, na een mooie dag, er met z'n tweeën over om als het echt heet was in de Dommel te springen. Eric Druyvesteyn zei "Daar hou ik jullie aan". Op een bijzonder hete dag liepen we langs de Dommel en Eric herinnerde ons spottend aan onze uitspraak. Jan en ik keken elkaar aan en sprongen in het water. Eric en de rest van de lopers stond er verbaasd bij. Dat hadden ze niet verwacht. Het was heerlijk verfrissend, vooral toen we eruit kwamen en kletsnat, soppend in onze schoenen, verder liepen.

Elk jaar in september was er in het bos vlak bij het Lab de NatLab Trimloop, georganiseerd door Wil Streun. Wil Streun was medewerker in de Elektronische Ontwerp Groep (EOG) in WZ. Hij had voor het wedstrijdschaatsen de allereerste elektronische tijdmeting ontworpen en op het Lab laten maken. Zie het verhaal over hem op deze webpagina.

De trimloop bestond uit rondjes van 2,5 km. Je kon kiezen uit 5, 7,5, 10 en 15 km. Wil nam zelf de rondetijden van iedereen op en de resultaten werden later op het Lab rondgestuurd. Die kon je dan vergelijken met die van voorgaande jaren, want die stonden er ook bij. Toen hij met pensioen ging werd als eerbetoon zijn trimloop de "Wil Streun Trimloop" genoemd.

Een geweldig goede hardloper was Peter van de Velde. Hij liep op een keer bij de trimloop de 15 km en liep daarna meteen door naar zijn woonplaats Best. Een goede training voor de marathon!

De boerderij was eigenlijk niet geschikt voor sportbeoefening en moest daarom verbouwd worden. Dat mocht van directeur Eddy de Haan. Het moest buiten werktijd gebeuren en mocht nagenoeg niets kosten.

Vervolgens keek hij goedkeurend toe vanuit WB5, de directie verdieping, hoe allerlei bouw materiaal vanuit WZ naar de boerderij werd versjouwd. Zulke directeuren worden niet meer gemaakt!

De leden van de Sportclub van het Lab hielpen met slopen van de binnenkant van de boerderij. Er kwamen goede douches met warm water en er werd een leuke ruimte gecreëerd met bar, geschikt voor kleinschalige recepties. Er was een tafeltenniskamer boven en in de ruimte bij de achterdeur naar het NatLab terrein stond surfmateriaal, want op de vijver kon gesurfd worden en werd surfles gegeven.

Toen op het terrein tussen het Lab en de snelweg de gebouwen voor de Campus gepland werden wilde men de boerderij slopen. Daar kwamen de leden van de sportclub en veel medestanders tegen in verzet. Ze kregen hun zin en gelukkig bleef daardoor dit unieke gebouwtje tussen de hoge nieuwbouw bestaan.

We kwamen natuurlijk altijd stinkend naar zweet en met rode koppen terug van het hardlopen. Na de douche was de zweetgeur weg, maar dan kwam het nazweten, vooral op warme dagen. Dan kwam er puur water uit je poriën naar buiten. Zo stond ik een keer met een kletsnat overhemd en een vuurrode kop in de koffiekamer van WB met mijn zakje brood bij de balie van de VOREKA om melk te halen. Annemarie zat bij de kassa aan het eind van de balie en zei tegen mij "Da's helemaal nie goed wa ge doet, a ge zo doorgaat kom ik nie op oewen begrafenis". Ik zei "Annemarie, als je zo lelijk tegen me doet, kom ik ook niet op de jouwe". Daar kon ze wel om lachen.

's Winters liepen we zo lang als het kon in korte broek en T-shirt. Eigenlijk liepen we onder alle weersomstandigheden, regen, hagel, onweer en sneeuw. Toen er een keer een flinke laag sneeuw lag, gleden we voortdurend uit en kwamen bijna niet vooruit. Maar Jan Wasscher had zijn langlaufski's meegenomen en ging glijdend harder dan de rest. We gingen ook vaak op woensdag, in plaats van hardlopen, een uur schaatsen op de ijsbaan, want die was vlakbij. Maar de eerstvolgende keer dat je dan ging hardlopen viel dat vies tegen. Weg was het freewheel effect. Je moest wel je benen blijven bewegen, anders stond je stil en de spierpijn was op andere plekken in je lijf. Toen er op een dag een flinke laag ijzel op de wegen lag, kwam Erik Druyvesteyn vanuit zijn huis in Aalst op schaatsen naar het Lab. Hardlopen lukte die dag totaal niet.

Als ik nu op woensdag over de Dirck van Hornelaan fiets om op de Campus te lunchen met de "Mee-eters", dan zie ik daar vaak hardlopers van het Lab en dan denk ik "Dat dit nu een traditie is op het Lab is toch maar mooi te danken aan het pionierswerk van Erik Druyvesteyn".

Dommelen 23-07 2021
Karel Kuijk